

Félhomály

A vörös köd

Körmendi Viktória

2000. Október

2000 októberében elkezdődött egy új élet, most már együtt azzal a férfival, aki a legfontosabb szerepet töltötte be életemben. Ő volt a támaszom, a társam, a barátom és a legnagyobb szerelmem. Soha nem éreztem még ilyen lüktető érzést az előtt, még gyermekkori szerelmem megismerése idején sem. Tudtam, Laci életem párja...

Pár nap telt el, mióta hozzánk költözött, de olyan érzésem volt, mintha már örök idők óta együtt élnénk. Minden természetesnek tűnt, semmi sem zavart. A lehető legnagyobb harmóniában töltöttük napjainkat egészen az első hétvégéig, amikor is megéltük az első veszekedésünket. Tudtuk, mit vállalunk, tudtuk előző életünk hozadékát, problémáit, az elhagyott párjaink aggodalmaskodását, és az ezzel összefüggő nehézségeket. Azzal viszont nem számoltunk, hogy szerelmünk erejével milyen hatalmas teherrel kell megküzdenünk, melyet életünk eddigi eseményei alapoztak meg, illetve az ehhez kapcsolódó lelkeség és emberi hozzáállás.

Laci legkisebb gyermeke, Máté már egy hónapos volt ez idő tájt. Édesanyja lelki megrázkódtatása nehezítette az egyébként is tartalmas napok megélését. Nem tudott mit kezdeni a helyzettel, hogy férje ígérete valósággá vált, miszerint ha saját döntéséből megtartja a gyermeket, azzal számolnia kell, hogy nem

együtt fogják felnevelni, hiszen Laci bevallotta, hogy szerelmes és el fog költözni, amint a gyermek megszületik. A nő nem gondolta, hogy Laci lesz olyan erős, hogy ezt a lépést meglépje egy szerelem kedvéért. Nem hitt abban, hogy ő nem lehet Laci társa és lelki támasza, aki mellett biztosított a boldogság és a boldogulás a jövőben. Próbálta manipulálni Mátéval és nagyobb gyermekével, Áronnal, a láthatást és a látogatást illetően. Laci szíve pedig a gyerekeihez is húzott, így természetes módon hatást gyakorolt lelkiségére, és tetteire egyaránt. Fontos volt mindaz, amit eddig tett, amit eddigi életét megalapozta, és az is, amit velem élhetett meg, egy új családban, a kislánnyal együtt. Mindkettőt egyszerre átélni még nem volt lehetősége, így választani kellett. Választani akkor, amikor ráért, amikor hétvége volt, amikor mindenkinek volt szabad ideje egy közös együttlétre. Természetszerűleg, én mindebben nem vehettem részt, legalábbis még nem.

Az események zajlottak, szombat reggelente elbúcsúztunk egymástól, Laci útra kelt, és estefelé tért csak haza. Ellátogatott gyermekeihez, szüleihez vidékre, ahol egy házban laktak mindannyian. Nekem akár tetszett, akár nem, ez így történt minden egyes szombaton. Sőt, előfordult, hogy még hétköznapi is, amikor ideje engedte. Féltekeny voltam és feszült, de sajnós nem volt más választásom, minthogy ezt elfogadjam, még ha nehezemre is esett, így számtalanszor veszekedésbe torkollott búcsúzásunk pillanata. Nem akartam feszültséget, nem akartam minden egyes

alkalommal lelkiismeret furdalást okozni, de sajnos, ezt tettem. Azért, mert nem tudtam magamban kezelni a helyzetünket. Valahol legbelül úgy éltem meg, hogy ilyenkor elveszítem, elveszíthetem Öt, akiért eddig küzdöttem.

Így teltek, múltak a hetek, hónapok... Hamarosan elérkezett a tél, az első közös, nagy családos hétvége még a karácsonyi ünnepek beállta előtt, amikor is kedvesem bemutatta nekünk nagyobbik gyermekét, Áront. Helyes kisfiút volt, de öltözködése régies stílusú volt, mintha a 80-as évekből lépett volna elő. Barna, vastag, vonalas kordnadrágot, sötét kockás inget, barna kord mellényt viselt, sportcipővel a lábán. Hajviselete passzolt öltözékéhez, hiszen nem nagy fantáziára vallott hajstílusa. Géppel, egyszerűen, igen rövidre lenyírt sötét haja egyáltalán nem illett arcformájához és szemüvegéhez, melyet kötelezően hordania kellett. Mindez mögött egy megszeppent fiúcska nézett rám, piciny kék szemével, kedves tekintettel. Mosollyal fordultam felé, szerettem volna megfelelni mindenkinek, nőként viselkedni, felnőtt nőhöz méltóan viszonyulni egy kisfiúhoz, aki alig múlt hét éves ebben az évben. Azt hiszem, sikerrel jártam, bármennyire is idegen volt számomra ez az új helyzet. Vártam a találkozást, mert szerettem volna megismerni azt a valakit, aki annyira fontos szerepet töltött be a szerelmem életében. Látható volt egymáshoz való viszonyuk, ragaszkodásuk, szeretetük. Talán az is észrevehető volt, hogy féltékenységem miatt zavartságom felülemelkedett személyiségemen,

így nem tudtam azt a természetességet sugallni, amit szerettem volna, és amelyre készültem napokon át. Persze mindez nem került szóba, Laci nem vont felelősségre. Helyesen viselkedett, hogy elfogadta az első találkozást olyannak, amilyenre sikeredett. Összességében kellemes pár órát töltöttünk együtt, ismerkedtünk. Megbeszéltük, Áron karácsonykor pár napot nálunk fog tölteni, így közelebb kerülhetünk egymáshoz, hogy mindenki szokja majd az új helyzetet.

Idő közben pedig vártam, hogy Attila, aki még hivatalosan a férjemnek számított, jöjjön és látogassa Laurát, aki szépen cseperedett, és már majdnem három éves volt ekkor. Persze várhattam volna az idő végezetéig is, hiszen nem bírta felvállalni az ismételt találkozásokat szüleimmel, és hogy közösen töltsünk időt abban a lakásban, ami korábban közös volt. Ezért úgy határoztam, hogy elviszem Laurát minden második hétvégén Attila szüleihez, ahova a férjemnek vissza kellett költöznie nyár elején. Nem volt más választása. Nem volt anyagi lehetősége arra, hogy lakást béreljen, önálló életet élhessen. Furcsának tűnt a helyzet, hogy egy negyvenegy éves férfi még mindig ott tartott egzisztenciálisan, hogy közös háztartásba kényszerül az idős szülőkkal. De számomra ez is elfogadható volt. Én tettem a dolgom, alkalmazkodtam, és a szombat délutáni napokat, amikor Laci is ellátogatott gyermekeihez, együtt töltöttem volt anyósomékkal és férjemmel egy légtérben. Igazán ehhez semmi kedvem sem volt. Nem volt affinitásom hozzá, hogy magyarázkodjak, mi